

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

3 HAZİRAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/21 No: 664
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Gezi eylemlerini,
“vandallık, darbe, terör” olarak görenler, Minneapolis’te
başlayan ırkçılık karşıtı eylemleri çok sevdi.

EDİRNE’DEN ÇIKTIK MI BENİM
SOLCULUK BAŞLAR !..

KAYILODU?

FIRAT BUDACI

"Provakatörler tarafından polise taş atması için para verilen M.A" ibaresiyle Beyaz TV'de canlı yayına çıkarılan bir çocuk, Gezi direnişine katılanların kedi yediği ve kedi kanı içtiklerini söyleyli **7 yıl**,

1989'da Amasya'daki birliğine teslim olduğu bilinen Yılmaz Morgül, katıldığı bir programda 1982 doğumlu olduğunu iddia ederek 7 yaşında askere gitmeyi başarılı **10 yıl**,

Victoria's Secret defilesine çıkacağı, Tarkan'ın yeni klibinde oynayacağı, Adriana Lima'nın arkadaşı olduğu açıklamaları muhatapları tarafından tek tek yalanlanan 21 yaşındaki manken Lara Sürol, 24 yaşında çıkalı **10 yıl**,

Meclis berberinde kulağındaki tüyleri sır ağdayla aldırırken kulak memelerinin yandığını iddia eden AKP'li vekil Cahit Bağcı, berbere sadece uyarı cezası verilmesi üzerine, "Daha güçlü yaptırım bekliyordum" diyerek kınalı **11 yıl**,

"Bazen ben bir tez konusu olmalıym diye düşünüyorum" diye övünen Tuğba Özay, Fransız yazar Xavier Raufer'in "Türkiye'de Suç Eğilimleri ve Gelenekleri" isimli çalışmasına konu olalı **11 yıl**,

Posta gazetesi, sigara tiryakilerinde görülen "Kronik obstrüktif akciğer hastalığı"yla ilgili habere, "Kronik obstrü... Buyur?" başlığını atalı **17 yıl**,

Oğuz Aral, Ciguli'nin sesi için "İbrahim Tatlıses'e beş basar" diyeli **20 yıl**,

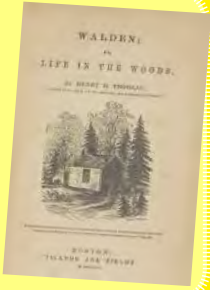
"Babam ben 40 günlükken öldü" diyerek mezar başında poz veren Ebru Gündeş'in babası, 'Yaşıyorum' diyeli **27 yıl**, (Allah uzun ömürler versin hâlâ yaşıyor.)

KKTC'nin ilanıyla, Cumhurbaşkanlığı Forsu'nda yer alan yıldızların simgelediği 16 Türk devleti listesinden Batı Hun İmparatorluğu atılabili **37 yıl**,

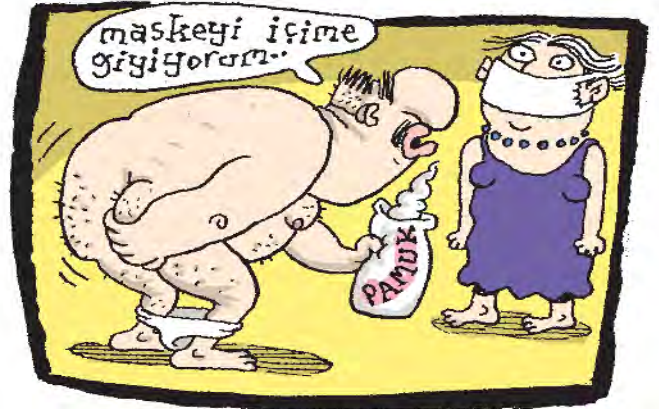
Ajda Pekkan ilk estetik operasyonunu geçireli **53 yıl**,

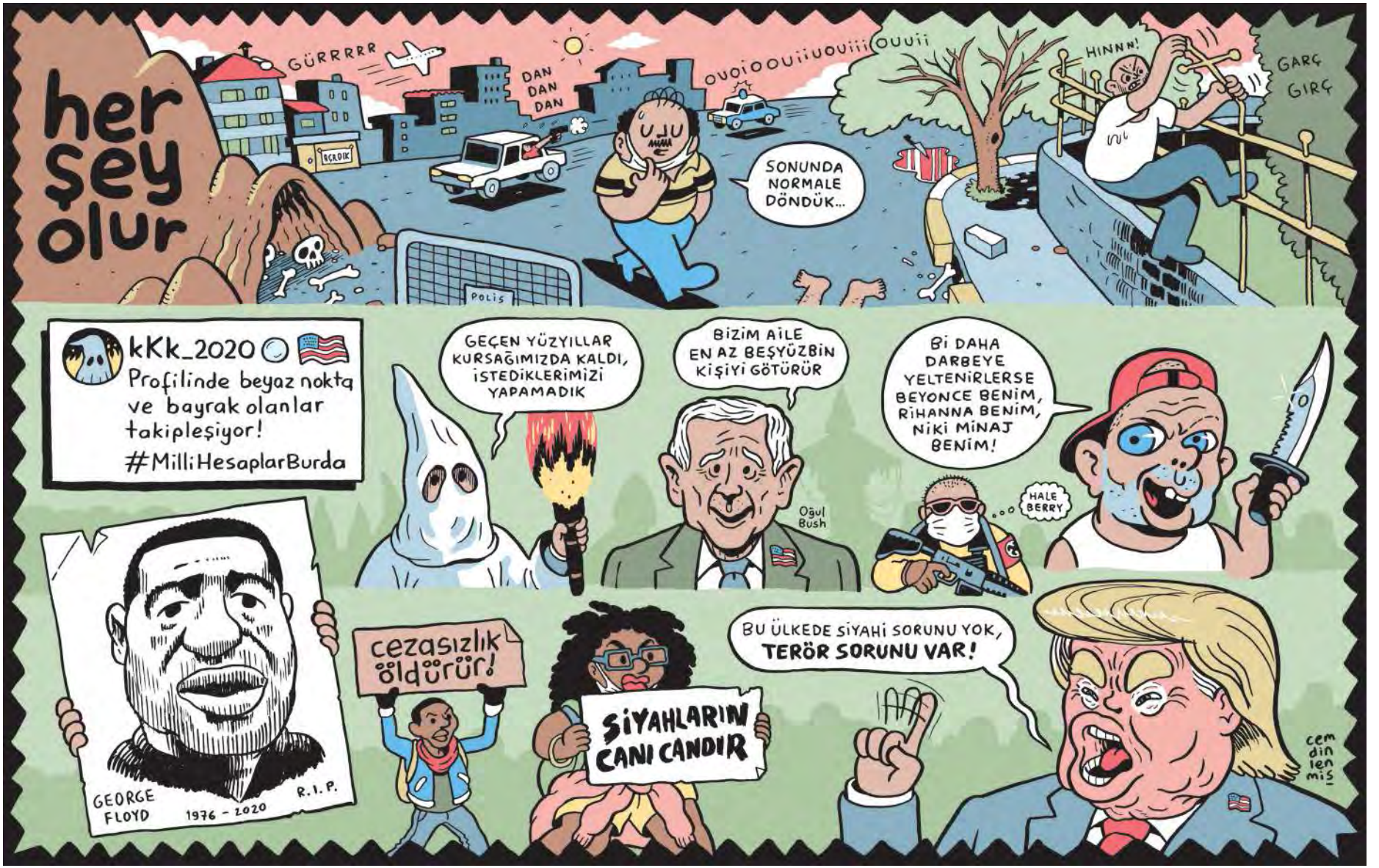
Henry David Thoreau, "insanın çevresindekileri etkilemeye çalışmadığı zaman yaşamın çok ucuza geldiğini" ispatlamak için Walden Gölü'nün kıyısında inşa ettiği ahşap kulübeyi 28 dolara mal edeli **175 yıl olmuş**.

YENİ ÇAĞA GİRİRK Mİ?

emrah ab/ak

ANNEMLE ÇOCUKLUK TERMİNOLOJİSİ -IV-

* Kime çekmiş bu çocuk?

Kalemi içime çekip havaya hayali dumanlar savurmaktan bıkmış, babaların avırtıları çokerte çokerte içtikleri tütünün tadını iyice merak eder olmuştum. 0.5 ya da 0.7 kalem tat vermiyordu artık. Anne ve babanın düğüne ya da misafirliğe gitmesi, cinsel özgürlüğünü kapalı kapılar ardında icra eden ergenler için büyük bir şöendir.

Ama bizimkilerin düğüne gittiği o akşam, suratımdaki sivilcelerden dans etmekten daha büyük planlarım vardı. Kalem emerek iyice ustalaştığım sigara dünyasına gerçek tütün içerek sert bir giriş yapmayı kafaya koymuştum. Arabaya binişlerini pencereden seyrettikten sonra, salon sehpasında duran Marlboro'dan bir dal çekerek hiç düşünmeden yaktım. Kokunun kaybolması için uğraşmanın çok gerekli olmadığı, hastanelerde ameliyattan çıkanın suratına bile duman üflenebildiği yıllardı. Dumanı savura savura evin içinde dolaşırken külleri de savurduğumun farkında değildim. Yakalanmam, ertesi sabah annemin zemindeki en ufak bir yabancıyı (kül) ayırt edebilen gözleri sayesinde oldu. Haber, bu günahı ilk defa işlediğim gerçeği atlanarak çabuk yayıldı: "Fırat sigara içiyormuş!" Ben kime çekmiştim böyle? Gerçekleri açıklamak için çok çabaladım.

Çünkü annem, 14 yaşında sigaraya alışı bir çocuğun iflah olmayacağına emindi. Ahu Tuğba'nın yatakta esrar içeren görünen sağ bacağına ülkenin ahlak anlayışını çöktürdüğü yıllardaydık. Benim, bu bacağı diz kapağından başlayarak okşaya okşaya yukarılara ilerlemek ve kesilen sahnenin ardından belirlediğim kalın bir sigaradan dev dumanlar savurmak gibi bir niyetim yoktu. Ama annem, şimdiden sigara içtiğine göre, durdurulamaz zincirleme bir reaksiyonla Ahu Tuğba'yla yatacağıma da emindi. Ona göre erken yaşta yakılan sigara, sırasıyla esrar, kokain ve eroine

basamaklarını tırmanmanın ilk adımıydı. Bacak okşamam ve yeraltı dünyasına doğru kalın dumanlar savurmam an meselesiydi. İlerleyen yıllarda, cebimden Samsun çıktığında (Samsun, yıllarca sigara içmiş de, bir de üstüne ekonomi yapmaya başlamış gibi bir etki yaratıyordu), annemin eroine doğru ilerlediğim öngörüsü boşa çıkacak, ama bir yandan Marlboro'dan Samsun'a düştüğüme göre, kötüye doğru gittiğim konusunda haklı çıkacaktı. Eğer bu çileli kadın o günlerde dizginleri eline almasa, ben şimdi kim bilir ne hallerde olacaktım.

*Kime çekmiş bu çocuk böyle, atılıp gitcem şimdi!

Ülkemizde, baba tarafından bazı akrabaları hiç görmeden yıllarını geçiren çocuk sayısı epey fazladır. Benim de sadece tariften ibaret (babanın Fransa'da yaşayan teyzesinin oğlu) şaibeli akrabalarım oldu. Her şey, bahsettiğim bu gizemli akrabaların bir yılbaşı öncesi bize Fransa'dan paket göndermesiyle başladı. Paketi açar açmaz, "Ovvv!" dedi babam. Üzerinde Ballantine's yazan bir viski şişesine bakıyordu. "12 yıllık!" diyerek viskinin tanıtımını tamamladı. Annemse, üzerinde Passion (tutku) yazan bir parfüm şişesine bakmasına rağmen herhangi bir heyecan belirtisi göstermedi. (Passion, tutkulara alışık olmayan annem tarafından hiçbir zaman kullanılmayacak ve güzel şişesi hatırına bir süs eşyası olarak aynanın önüne yerleştirilecekti.) İlerleyen günlerde Passion'u bir iki kere havaya sıkarak tutkuyu içime çekmeye çalıştım, ama benim için asıl önemli olan babamın da belirttiği gibi ("Ovvv!") yaşıtım Ballantine's'di. İskoç yaşıtımı test etmek Passion kadar kolay olmayacaktı. Şişenin içindeki viskinin fabrika çıkış seviyesinin değişmesi için aylarca beklemem gerekebilirdi. Üstelik onu salonun vitrinine yerleştirmişlerdi. Bu kötüydü, çünkü o yıllarda salon vitrinine bir kere giren bir daha dış dünyaya çıkamayabiliyordu. Umudumu kaybetmedim. Bekledim, sabırla bekledim. 12 yaşındaki bir çocuğun viskinin peşine düşmesi biraz itici gelebilir. Fakat küçük şehrin sıkıcı dünyasında (babaların rakı, annelerin su, çocukların yerel gazozla yıllarını geçirdikleri

bir dünya), bu günahkâr tutku hoş görülmeli. Babamın keyiflenip şişenin kapağını açtığı o günün gelmesi yaklaşık iki ay sürdü. Kapak açıldıktan sonra evde yalnız kalacağım günün gelmesiye yalnızca bir gün.

Babaların evlatlarına alkol yudumlatarak buruşan çocuk yüzlerine kahkaha atma geleneği sayesinde rakı ve biraya aşinaydım. Geçmiş alkol tecrübelerime dayanarak her ihtimale karşı yanıma bir paket Tadelle aldım. Viskimi sek doldurdum (o yıllar buzlu sevmiyordum). İlk yudumla birlikte babama yeniden hak vermek ("Ovvv!") ve hemen Tadelle'ye abanmak zorunda kaldım. İçimi hoş bir sıcaklık kaplamıştı. Bir paket daha Tadelle'yle birlikte güzel bir ambiyans yakaladım. Kapının kapanma sesini duyduğumda (açılma sesini viski yudumladığım bir haz anında kaçırmış olmalıyım) bütün ambiyans dağıldı. Henüz bardağımda bir parmak kadar viski vardı. Bir an, o parmağı yok

etmem gerektiğine karar vererek bardağı kafama diktim. Planıma göre, boş bardağı eşofmanımın cebine sokup annemin karşısına tertemiz çıkacaktım. Fakat ne yazık ki kafama diktığım bardağı bir türlü aşağı indiremedim. Havada kaldı bardak. Bilincimden bağımsız bir hayat süren takıntılarımın (o yıllar "sayı tamamlamak" ile ilgili saçma takıntılarım vardı) belki de en saçması olan, "bardağı ağzıma 4 kere silkeleme" zorunluluğu beni kısıkrak yakalamıştı. Obsesyonumun kurallarına göre herhangi bir sıvıyı son damlasına kadar içmek zorundaydım. Silkeledim, silkeledim, silkeledim, silkeledim. Bravo, bardakta tek bir damla viski kalmamıştı. "Napiyosun sen?" dedi annem. 12 yaş için geçerli olan elimdeki tek gıdayı öne sürdüm: "Tadelle yıyorum." Cevabım annem için geçerli değildi, şaşkınlığının öfkeye dönüşmesi fazla sürmedi. "Kime çekmiş bu çocuk böyle, atılıp gitcem şimdi!" diyerek üzerime yürüdü. Kime çekmiştim gerçekten? 12 yaşında alkol batağına saplanan, 14 yaşında sigara dumanı savura savura Ahu Tuğba ile sevişme planları kuran, hiçbir olmayınca da Samsun'a kadar düşüp kuru öksürükler içinde boğulan, annesini kahrından öldürecek bir çocuktum.

*Öldürecek bu oğlan beni!

Öyle aşırı alkol almıyorum anne, tamam sigara içiyorum, ama ben de rahatsızım, bırakacağım yakında. Ahu Tuğba'yı zaten hiçbir zaman beğenmedim. Rahat ol.

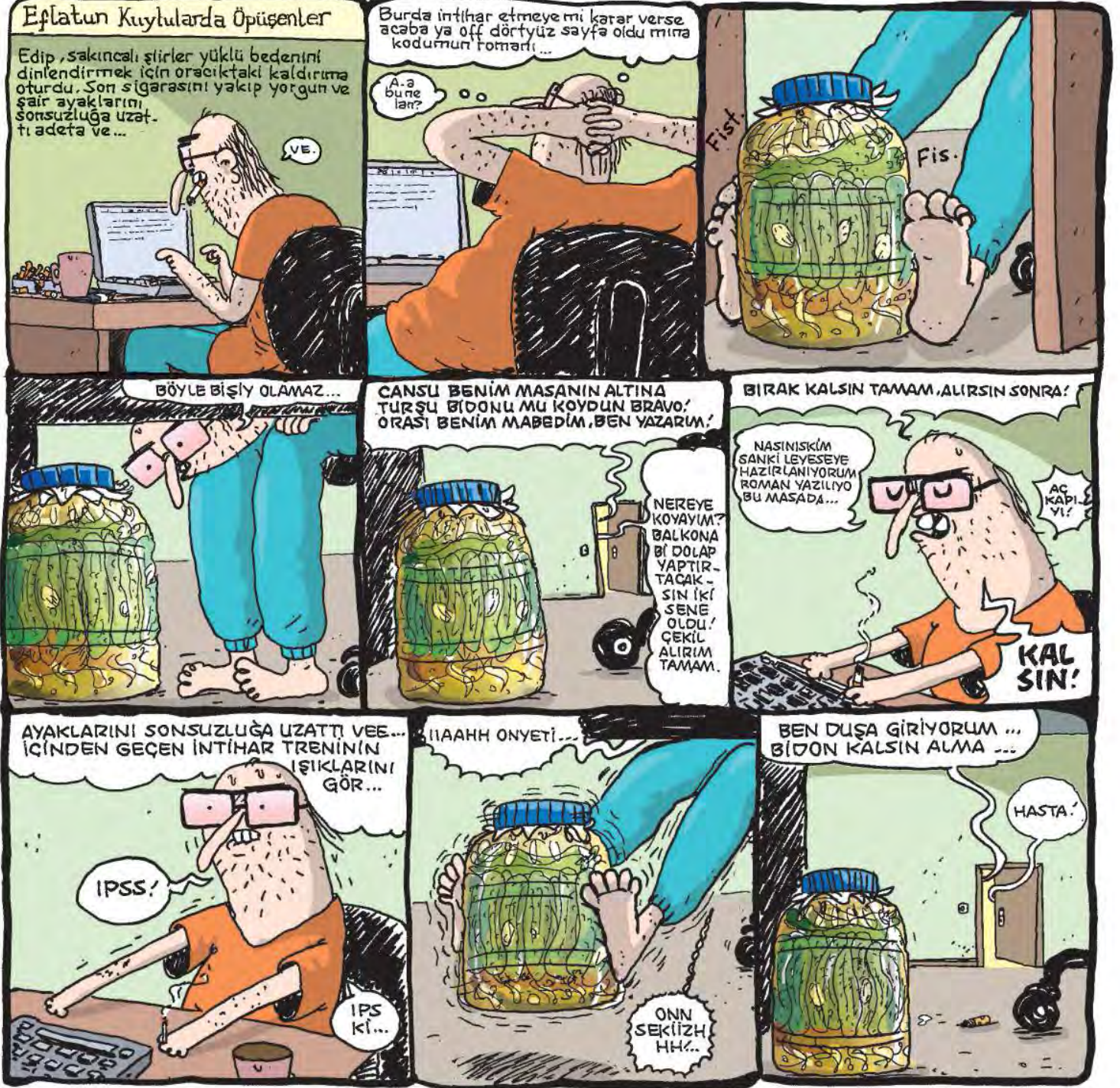
Apartman boşluklarını benim kadar seveni zor bulursunuz. Mutfağı enine

boyuna toplayıp mutfak tezgahını son bir sildikten sonra apartman boşluğuna bakan pencereye alnımı dayayıp, apartman boşluğuna bakan apartmanlarda yaşayıp ölmüş, ruhları bu güneş almaz zaman akamaz boşlukta toplanmış ev hanımlarına, emekli komutanlara, geçkin yaşına rağmen hasta görmeye devam etmiş doktorlara, bankada çalışmış fakat evinin mahreminde binlerce yağlıboya manzara boyamış ev ressamlarına şöyle fısıldarım: Mutfağı çok iyi topladım. Huzur içinde uyuyun. Tencerelerin durduğu dolabı yeniden düzenledim, plastik kapları iç içe dizdim. Eskiyen süngerleri attım, kirlenmiş bezleri yıkadım astım. Tezgahın altına yuvarlanmış bir tane yeşil erik buldum, ölür müyüm ölmez miyim çok düşünmeden üzerini üfleyip yedim. Bu temiz toplu mutfak sizlere adağımdır. Apartman boşluğumuzu kutsayın, apartman boşluğumuzdan yayılan serinliğin ve huzurun pencere aralığından evimize dolmasına vesile olun. Hayatım düşmanın hain bıçağının ucunda zamansız ve kallesçe bir ölümle son bulursa intikamımı alın. Tarlalarındaki ekinler, kuyularındaki sular kurusun! Ta ki onların soyundan biri "dedemin Erman Çağlar'ı bıçaklaması noktasında bence dedem haksızdı" diye düşününceye değin.

Apartman boşluğuna güvercinlerin yuva yapmasını cahil fakat neşeli paganlar gibi kutlamam da bu nedenledir. Çiçek ve dallardan taşlar ördüm -biri bana, biri bebeğime-, o günü güvercin festivali ilan ettim, güvercinlerin renklerine yakın renklerde kıyafetler giymemiz ve gün boyunca türk popunun altın çağından şarkılara dans etmemiz gerektiğini açıkladım.

Uğur Gürsoy

Yemek olarak ise güvercinlerin yemeyi sevdiği yiyecekler hazırladım: patlamış mısır ve bulgur pilavı. Kola ve fanta asitli olduğu ve güvercinleri öldürebildiği için o gün kola içilmesini yasakladım. İlginç ama bütün kalemlere tamam olan bebeğim konu kolaya gelince sıkıntı çıkardı. Patlamış mısırın yanında kola içmesine engel olacak bir iradenin bugüne kadar annesinin karnından doğmamış olduğunu, bu konuda ısrar edersem bu işten zararlı çıkacak olanın yine ben olacağımı sert sözlerle aktardı. Birimiz evin içine buğday saklayalım, diğerimiz onu bulmaya çalışsın fikrimi de kalp kırmadan geçiştirdi. Evin içinde güzel olmaz, seneye bu karantina günlerini geride bıraktığımızda açık havada yaparız, ben mahallenin çeşitli yerlerine buğday, ekmek kırığı falan dökerim sen de gerçek bir güvercin gibi bütün gün sokakları gezip buğdayları bulmaya çalışırsın dedi. Ben gerizekalı değilim,

idare edildiğim zaman bunu anlarım. Sadece buna üzülmeğe "insan sevdiğini idare eder, beni de idare eden birileri var bu dünyada" diye sevinmeyi seçtim.

Bütün hazırlıklar yapıldıktan sonra geriye tek bir şey kalmıştı... Bulgur pilavı apartman boşluğuna yuva yapan güvercin çiftte nasıl ikram edilecekti? Apartman boşluğuna atamazdım, alt katımızda oturan insanlar görebilir, benim hakkımda apartman boşluğuna bulgur pilavı atıyor diye düşünebilirlerdi. Yaklaşık yarım günümü evde bulduğum bir PVC boruyla apartman boşluğundaki çıkıntıya bulgur pilavı transfer etmeye uğraşarak geçirdim. Bulgur pilavı borunun içine yapışıyor, kafamda kurduğum gibi akarak duvar üzerine aktarılmayı reddediyor, boruda tıkanma yapıyorlardı. Olmayınca da anlı şanlı bir sinir krizi geçirdim, PVC boruyu yerlere vurdum, halıya bulgur pilavı bulaştırdım. Hayattan çok az şey istemiş, hiçten de azıyla cezalandırılmışım. Güvercim günüm berbat olmuştu.

Çapa'ya doğru

"Hacı Sabancı ne diyor? Sakin ol şampiyon evdeyim. Adamın evinin manzarasını ben 2 vesait kullansam yine göremem. Güya hava atıyor, karantina yasakları bizi etkilemedi yine açık havadayız, diyor. Ama nedir? Azdan az çoktan çok gider. O geçen yıl Mayıs'ta İbızalarda, Avrupalarda partilerdeyken şimdi evde oturmak zorunda. Ben geçen yıl Mayıs'ta yine buradaydım. 79E Çapa otobüsünde. Kaybım sıfır." Azdan az çoktan çok gider cümlesinde giderler üzerinden bir karşılaştırma var. Öyle bakınca az olan için ister istemez olumlu bir tablo ortaya çıkıyor. Çok olanın kaybı daha çok

gerçekten. Ama kalanlar üzerinden okursak işin rengi değişiyor. Giderleri çıkardıktan sonra az yine az, çok yine çok.

İki ön koltuğumdan bana gündelik magazin üzerinden hayatı anlatan yaşlı Çapa yolcusunun ağız ve burnunda maske, gözünde şeffaf şeftali kolormatik gözlüğü var. Onu diğer insanlardan ayıran temel fiziksel özellikleri görünmez durumda. "Sen niye gidiyorsun hastaneye? 'Kovid' misin yoksa?" diyip kahlkahayı patlatıyor. Kahlkahadan mıdır bilmem maskesinde ıslaklık oluşuyor. Böyle olmaması lazım, dandik maske demek ki. "Alerji tedavisi için." Anlamıyor dediğimi. Normalde de kelimeleri yutarım. Harflerin bir kısmı dudağımın arkasına çarpar. Çarpmayıp ortadaki minik boşluktan hayata atılan harfler anlamlı bir bütün oluşturmaz. Şimdi engeller iyice arttı. Harfler önce dudağın arkasına, orayı aşanlar ise n95 model maskemin filtresine çarpıyor. Maskenin iyi olmasının zararı da bu. Tamam, dışarıdan virüsü geçirmiyor ama içeriden de kelimelerimi çıkarmıyor. Çin seddini yapanlar da benzer bir sıkıntı yaşamışlar mı acaba? Türkler gelmesin diye böyle yaptık ama ya bizim dışarıda işimiz çıkarsa? Maskeyi aşabilen harfler ise 1.5 metrelik sosyal mesafeye yenik düşüyorlar. Geriye kalan bu kelime harabelerinin yaşlı dostuma iletebileceği tek bilgi, kelimeleri yuttuğum olabilir. Bu salgın döneminde herkesin mağduriyeti konuşuldu. Yaşlılar, kalp hastaları, sağlıkçılar, işçiler... Ama kelime yutanlardan bahseden kimse yok.

Yağmurlu bir İstanbul sabahında, maskeli ve mesafeli 10 yolcu taşıyan hastane kokulu bir belediye otobüsünde "alerji tedavisi" diye bağıriyorum. Bu sefer anlıyorum. Kıyamet sonrası İstanbul'unu anlatan bir öğrenci kısa filmi sinetinde gibiyim. "abi İstanbul'da geçen bir distopya..." diye başlayan hevesli cümlelerle toparlayabildikleri bu kadar. Belediyeden bir otobüs, oyuncu olarak Blade Runner imajı yaratmak için renkli gözlük ve maskeyle doldurduğu suratıyla babası ve repliklerini yutan ben... 3 yıldır her Cuma günü Çapa Hastanesi'ne aşı vurulmaya gidiyorum. Alerjimin geçeceği vaadiyle başlayan bu tedavinin sonu görünmüyor. İşin kötüsü artık başı da görünmüyor. Bırakamayacak kadar emek harcadım. Bahar alerjim var. Bahar geldiğinde bütün deliklerim sümüklerle doluyor. Sürekli hapşıriyorum. Neden bilmiyorum ama bitkilerin çiftleşmesinden büyük rahatsızlık duyuyorum. Bitkilerin dünyasında yobaz olarak biliniyorum. Belki bu dünyanın yobazları da başka bir dünyanın bahar alerjilileridir... Bu yazı aylık edebiyat dergilerinde yayınlanırsa ortaya yazdıracağım cümleyi buldum gibi. Neyse nefret ediyorum bu mevsimden. Newroz kutlayan herkes benim için teröristtir çünkü bahar alerjim var. Baharda herkese şiirler yazılıyor bana günde 15 saat uyutan ilaçlarla dolu reçeteler... Kendime hep şunu hatırlatıyorum, bu bahar elbet bir gün bitecek ama bahar alerjililer yaşamaya devam edecek. Hapşırık krizleriyle dolu bahar aylarında çeşit çeşit 'çok yaşa'lar topladım. Çok yaşa olayı önemli bir kimlik göstergesine döndü. Uzun yaşamak değil doğru yaşamak önemli diyenler 'iyi yaşa', gelenekçiler 'çok yaşa', ketojenik beslenenler 'sağlıklı yaşa', mütebedeyinler yerkamullah, hippiler 'hızlı yaşa genç öl...' Her yeri polen dolu üniversite kampüsündeki sınavlarda ve amfi derslerinde bütün bu çeşitliliğe nasıl cevap vereceğimi bilemez, hapşırığımı tutardım. Çok dolaşan bir efsanedir, hapşırığını tutarsan kalp krizi geçirirsin. O kadar çok kez hapşırığımı tuttum ki, kıpkırmızı kesilene kadar, ölümüm baharın elinden olabiliirdi. Bu mevsimin getirdiği pozitif enerjiyi savunan militan bir adli tıpçı evrakta sahtecilik yapıp "ölüm sebebi: çokyaşa yetmezliği" yazabilirdi.

Ben size alerjimi ve onun yarattığı bunalımı kelime şakalarıyla anlatmaya çalışırken, otobüsteki sessizlik rahatsız edici boyutlara ulaşmış olacak ki Şeffaf Şeftali virüs övmeye başladı. "Hiç sınıf ayırmıyor. Zengini de vuruyor fakiri de." Kim bilir bu teorisini anlattığı kaçınıcı kişiyim? Bu konunun tüketildiğini anlatabilecek ne harfim ne vaktim var, Çapa durağına gelmek üzereyiz. Onu iki omzundan tutup sarsmak isterdim, 60 gündür virüs hakkında söylenmedik bir şey kalmadı, bu konuda konuşan bir sen bir de bu yazıyı yazan ben kaldık. "Hakkaniyetli virüsmüş, kaybettiğimiz değerleri bir bir yüzümüze vurdu." 'Patetik yanılgı' dedim içimden. İnsanların cansız nesnelere insani özellikler atfetmesine patetik yanılgı deniyor. Şiirlerde geçen "haşin dalgalar", "bencil ağaçlar" gibi... Yeni öğrendiğim bu kavram iyice pekişsin diye dışımdan da 'patetik yanılgı' dedim, nasıl olsa yaşlı dost dediklerimi anlamıyor. "Solcu bu virüs. Adaletli, doğaya duyarlı, eşitlikçi... Hem Çin'den çıktı zaten, vallahi solcu." Virüse altı ayda her gömlek giydirildi. Başta sadece Çin'e vurduğu için Uygur Türklerinin öcünü alıyor Müslüman virüs, deniliyordu. Sonra İran'a bulaştı, demokrat virüs dendi. Bir yerden sonra her yere vurup, 'kapitalizmi sarsınca' komünist denmeye başladı. Virüse bu yakıştırmaları yapanlar da hep Müslüman, demokrat ya da komünist. Ne olursa olsun kendi düşüncenin temsili olarak ön plana çıkardığın figür bir virüs olabilir mi? En iyi niyetli virüs bile günün sonunda virüstür. Kitlelerin yol gösterici lider ihtiyacı bizi nerelere sürükledi... Komünizm tam imajı düzeltilmiş, gençler ilgi göstermeye başlamışken virüsle eşleştirmenin yararı ne?

Neyse ki Çapa durağına geliyoruz. Düğmeye temas olmasın diye bütün kapılar açılıyor. Eski dostum Çapa ile buluşacağım için çok heyecanlıyım. Geçtiğimiz 2 aylık karantinada o birçok ölüme şahit olurken, ben 'çok yaşa' diyenim olmadan hapşırık krizleri geçiriyordum evde.

æ Merhaba.

æ "Unclear" ile "nuclear" kesinlikle aynı şey.

æ "Özelleştirmek" ile "özeleştirir" sanki bir şekilde aynı şey.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Maske de takmıyor ayı. "Anlat çabuk" dedim. "Çabuk anlat ki çabuk git" dedim. "Çabuk makarna" dedi. "Off" dedim. "Anlatayım o zaman" dedi. "Tabii tabii" dedim, "hızla anlat" dedim. "Anlatmazsan hiç gitmezsin çünkü" dedim. "Anlatınca en azından gidiyorsun" dedim. "O yüzden senin anlatman lazım"

dedim. "Anlat ki açılırsın içim" dedim. Daha da neler dedim. "Anlatıyorum o zaman, hazır mısın" dedi. "Hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım, shoot it" dedim. "Vaay, shoot it" diyorsun" dedi. "Vallahi diyorum" dedim. "Başkası dese gıcık olurum belki ama sen deyince nedense sana gıcık olamıyorum" dedi. "Neden ki" dedim. "Belirgin bir karakterin yok çünkü Alpay, sen ne yapsan şaşırıyorum, o yüzden" dedi. "Teşekkür ederim" dedim. "Çocukken biliyorsun ağaçtan düşüp kolumu kırmıştım, hatırlıyor musun" dedi. "Hatırlamaz mıyım, hiç unutturmuyorsun ki" dedim, "hep anlatıyorsun" dedim. "Hep anlatmamın bir sebebi varmış aslında" dedi. "Neymiş ki" dedim. "Bir yerde de derin bir tarafın var senin, merak da etmiyor değilim şu anda" dedim. "Resmen" dedim. "Anlatıyordum çünkü içimi kurcalayan hep bir şey vardı, nihayet buldum, anlata anlata ulaştım sırra" dedi. "Oo" dedim, "bekliyorum bombayı şu anda" dedim. "Olayı biliyorsun, kısaca üzerinden geçeyim, dut ağacının tepesindeydim, olgun ballı bir dut vardı uçta, ona ulaşmaya çalışıyordum, o ara annem çıktı pencereden, in oradan aşağı diye bağırdı bana, indim ben de, sonra annem içeriye girince terkar çıktım ağaca, ve nihayetinde dutu alacağım derken dal kırıldı, aşağı düştüm, aşağıya da balkon demiri koymuşlar, kolum balkon demirine çarptı, kırıldı öyle, kolum değil de kafam denk gelmiş olsaydı o demire büyük ihtimalle ölmüştüm, ölmesem de bitkisel hayattaydım belki, başka bir yerim denk gelseydi, düşünmek bile istemiyordum, off yaa, neyse, kolum kırık bir şekilde duvarı aştım, eve ulaştım, komşunun otobüsüyle gittik sonra hastaneye, o gece hastanede kolum kırılan yerlerinden yerine yerleştirilirken, ayı oğlu aylar tarafından çekeştirilirken etlerim, yaşadığım acıyı asla unutamam, sonrası daha da fena, iyileşme süreci, fizik tedaviler, alçının içinde sürekli kaşınan ve güneş görmediği için kıl basan bir kol, korkunçtu her şey, ben bunu böyle yıllarca anlattım, aslında net bir şekilde ölümden döndüm ve daha kötüsünden belki de birkaç santimle kurtuldum, yıllar boyunca da kendimi suçladım, annemi dinlememiştım işte, fakat aradan böyle yıllar yıllar geçince aslında kabahatin bende değil, aslında annemde olduğunu fark ettim, çünkü onun bir anne olarak bana asla güvenmemesi gerekiyordu, çocuğum lan ben çocuğa güvenilir mi, oh ne güzel, uyardın bitti mi yani, işin en acayip tarafı da ne biliyor musun, bir gün bile kendisini suçladığını duymadım, tamam beni de suçlamamıştı ama işte yani aslında biliyorsun, kötü bir insandı aslında bence benim annem, bunu yıllar geçince anladım, denize gidiyorduk mesela Şile'ye, bir gün güzel bir gün geçiriyordum, sonra on gün güneş yanığı acısı çekiyordum, ve ben bunu doğal bir şey zannediyordum, ağabey sen nasıl olur da çocuğunu güneşten korumazsın, ayı mısın ya sen bir anne olarak, işte böyle Alpay, anlata anlata çözdüm bazı şeyleri ben de, yıllarımı aldı belki ama sonunda bazı şeylerin benim hatam olmadığını biliyorum artık" dedi. "Oha" dedim. "Çok çok uzun cümle ya da cümleler kurdun belki ama haklısın lan resmen" dedim. "Haklıyım tabii" dedi, gitti sonra. Sustum. "Alla Allaa, ne acayip ya" dedim kendi kendime, sonra yine sustum.

æ Karantina'yı, karantina'yı yaşamadan önce çok kötü bir şey zannediyordum. Bayağı böyle adam dövüyorlar zannediyordum. Karantina'yı, zor kullanılarak gerçekleştirilen bir şey olarak düşünüyordum hep. Böyle ağız burnunu kırıyorlar, direncin düştükten sonra karantina altına alıyorlar zannediyordum. Öyle bir şey değilmiş ağabey. İnsan gibi anlatınca "hay hay efendim" diyormuşuz meğersem, hop kendimizi karantina altına alıyormuşuz, sokağa çıkmıyormuşuz. Bize karantina'yı çok yanlış göstermişler diye düşünüyorum ben. O kadar şey bir şey değilmiş aga yani şimdi karantina. Ah karantina. Karantina.

æ "Mesela" diyeceği yere "mesaa" diyen kişi de güzel bir kişi bence.

æ Farklı renk çorap giyen, farklı derken, sağ ayağındaki yeşil mesela, sol ayağındaki mor mesela, böyle farklı yani, o an ne bulursa, eline ne gelirse, bu şekil çorap giyen kişiler, kişisel gözlemlerime dayanarak söylüyorum, bunalıma hiç girmiyorlar. Olmuyor yani bu kişilerde bunalım, depresyon, bu tarz şeyler hiç olmuyor.

æ "Amerika'dayken o kadar kilolu bir kızla bir ilişkim oldu ki, seviştikten sonra bütün evi sarıyordu üzerine" dedi bir arkadaşım bundan tam sekiz sene önce. Hala tam olarak ne demek istediğini anlayabildiğimi söyleyemeyeceğim. Bazen böyle bir anladım gibi oluyor ama sonra bir bakıyorum, ı-ıh, yine anlayamamışım. Soramıyorum da. Niye sorayım. Anlamam, anlamamamla otururum oturduğum yerde.

æ Hoşça kal.

ÜNLÜ SANATÇININ BABASI

SON

SON

"Pisi-Koleji" sanıldığı kibi kedilerin devam ettiği bir kolejin devam gelmemektedir." / Behiç Pek, Muhlis Bey'den

ESKİ İSTANBUL...

1986'da 18 yaşındaydım. Hemen hemen yaşı tutan herkes 1950'li, 60'lı, hatta 70'li yılların şehrini anar, "O eski İstanbul'un" ne yazık ki artık kalmadığını söyler dururdu. "Bugün İstanbul diye görüp yaşadığımız yer, asıl İstanbul değilmiş meğerse" diye düşünür, için için yeise kapılırdım. Şimdi 80'lerin, 90'ların İstanbul'una ağıtlar yakılıyor, nerede o güzel günler deniyor. Yaşamamış olsam inanacağım valla. "Nerede o eski şikayetler" deseler gene olur ama İstanbul'un o zamana göre çok bozulduğunu söylüyorlar. Niyeyse şehir, hiç "o aynı gün" sevilip övülüyor! Eminim 1940'larda da eski İstanbul nostaljisi yapıyor, nerede o eski, 10'ların, 20'lerin, geçen yüzyılın şehri deniyordu. Daha da geriye gidersek, "Nerede o Bizans zamanı" diyenlere kadar gider. Bizans zamanı da eskiyi özleyenler illa ki olmuştur. Bence insanlar daha ziyade kendi gençliklerini özliyor. Veya İstanbul, pek çok eski vakitte hakikaten şahane bir iki mevsim geçirdi, herkes o zamanları andı ve genetik olarak eskiyi özlemle anmak da gelenek haline geldi. Kırk yıl sonra bugünün şehri hasretle anılacak, "Oooooo, bizim zamanımızın İstanbul'u bambaşkaydı" denilecek.

İlerde övülüp anılacak şehir, işte bu şehir. Şimdiden tüm kalbinizle, aklınızla sevin. Geçmiş ne kadar muhteşem olsa da, en güzel gün, bugün. O koskoca, çok ünlü zamanın son hali. Gelecek, umutlara sardığımız bir muamma. Bugün, en güzel hakikat. İstanbul ve kınatın en güzel günü, bugün. Ve her gün böyle bu...

MACARİSTAN BAŞBAKANINA ÇOK AÇIK MEKTUP...

Sayın Başbakan, Anlatamadım galiba. Size daha önce de yazmış ve tarihe geçmiş olan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun, tarihe bir kez daha ve sefer de Macaristan-Avusturya İmparatorluğu ismiyle geçmesini rica etmiştim. Çok iyi bildiğiniz gibi, sizden ilk kez bir şey istedim. Macaristan-Avusturya İmparatorluğu kurulduğunda başım göğe erecek değil. O olmadan da yaşıyor ve kendi adıma yarım yüzyıldır böylece de yaşıyorum. Ayrıca bir Macar olarak, bu durum benden ziyade sizi ilgilendiriyor, bu da kesin bir olgu. Zaten Macar olsam, şahsi çıkar peşinde koşmamak adına, homurdanmaları ve mırıldanmaları engellemek adına bu tip bir talepte bulunmazdım. Beni birazcık tanıyorsanız, samimi ve hulusi kalple

yazdığımı idrak edersiniz... Saygıdeğer Başbakan, Macaristan-Avusturya

Vinçet: Zafar Özmen

İsrar ediyorum ama ısrar etmemeyi de bilirim efendim. Başbakan, Burada en önemli husus, kurlacak imparatorluğun ilk ülkesinin Macaristan olmasıdır. Çünkü daha evvelinde Macaristan ikinci sırada idi. Başta Macaristan olmayacaksa, hiç olmasın çok daha iyi. Saygılarımla...

GENETİĞİYLE OYNANMIŞ ŞARKILAR!

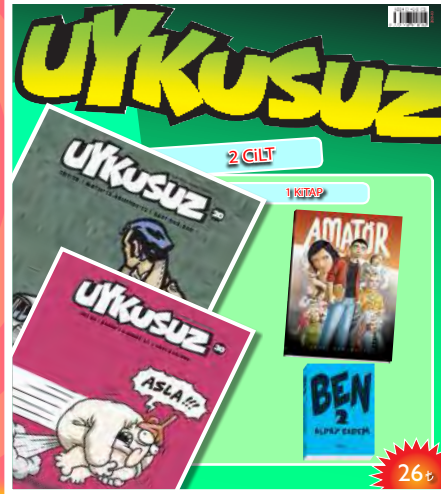
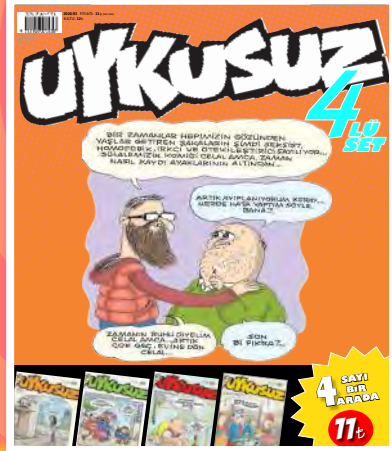
● "Hiçbir şeyde gözüm yok." Evet. "Sen yanımda ol yeter." E, hani hiçbir şeyde gözün yoktu? "Kapkaranlık odama mehtap gibi doğ yeter." E, az şey mi peki bu? Nasıl doğacağım? "Sahipsiz dertlerimin çaresini bul yeter." Kolay bir şey sanki istediği...
● Aklıma şöyle bir şey geliyor bir de: "Olmasın milyonumda cüzdanlar." Bu da tok gözlü güya, cüzdanı olmasa da razı. Varsın cüzdanı olmasın, milyonlarla yetinir artık...
● Dalida'nın "Parole Parole" şarkısı. Ajda Pekkan'dan milyon kere dinlediğim için yer yer Türkçe gibi geliyor. Mesela her şey Fransızca ama bir yerde "Taktik" diyor, irkiliyorum. (O da Fransızca halbuki:) Bir de "Bonbon e şokola" diyor. Onu da "Bol bol ye şokola" gibi anlıyorum. Bir ara da Alain Delon "Toparlıyım, toparlıyım" diyor resmen. (Tu parle diyor galiba.)
● Leonard Cohen'in "Dance me" şarkısının Türkçe versiyonunu düşünüyorum: "Dans et beni, dans et beni, daans! Dans etmeliiii insan, dans etmeli dans. Lay lom... Lay lom... Lay lom... La la la lay lom..." (Ne kaba oluyor.)
● Dario Moreno'nun "Deniz güldü halime, bir avuç su verdi elime" sözlerini "Havuç suyu verdi elime" diye anlıyordum. Hiç öyle değilmiş...

"Çirkin Sanatlar" isimli youtube videolarına bakınız vaktiniz olursa

Mustafa Satıcı

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda
www.uykusuzdukkana.com.tr

FURKAN ÖZÇOBAN

Az takipçili

Galiba bu sefer gerçekten güzel günler göreceğiz arkadaşlar. Zira düşünüyorum, onlarca yıldır sürekli olarak bir "ulan galiba bu sefer her şey çok güzel olacak," diyoruz sonra her şey daha kötü oluyor.

Bir konuda bir şeyler iyiye gitse tüm diğer alanlarda illa ki kötüye gidiyor.

Yok bu sadece Türkiye'yle ilgili de değil, ciddi ciddi küresel bir durum. Amerika da dahil dünyanın hemen her yerinde işçilerin alım gücü kırk yıldır düşüyor, servet dünyanın her yerinde giderek tek elde toplanmaya doğru ilerliyor. Hani istatistikten, projeksiyondan, regresyon analizinden anlasam (hemen her konuda olduğu gibi sadece konu başlıklarını biliyorum) zamanla dünyadaki tüm servetin tek bir insanın elinde toplanacağı bir grafik bile çizdim.

Yani tabii öyle olmayacak çünkü o kadar da keriz değil, hepimiz dımdızlak kalsak her şeye tek başına sahip olan adamı yaşatmayız da, istatistik dersinde bunun konusu da geçmişti, bu bir türlü -273 santigrat derece olmayan sıcaklık gibi. Ortaokul fizik derslerinden hatırladığımız gibi teorik olarak ulaşılabilir en soğuk derece bu ama buna da ulaşmak mümkün değil. (Niye olamıyor hatırlama-

dığım için beni kınamazsınız herhâlde. Derste o konu işlenirken "A ne acayip şey demek hava -273 derece olsa teorik olarak her şey yok olacak," diye düşündüğümü hatırlıyorum sadece. Hayır, Ömer Göksel yok ortada, Ömer olsa ona sorar sanki biliyormuş gibi yazardım.)

Bilgi de öyle: İnternet gelince coştuk, heyecanlandık. Artık medya tekellerine, gazetelere falan mecbur değildik, artık "yüz çiçek açacak, bin fikir yarışacaktı". Zira her ülkede en az üç beş, total toplamda binlerce medya tekeli vardı. İnternet geldi bütün dünya hep beraber hepi topu üç dört tane siteye giriyoruz. Yarışan bin fikrin iki yüzü de daha önce kimsenin dile getiremediği, dile getirirse en hafifinden deli muamelesi göreceği ırkçı ve karanlık fikirler oldu. Evvelen az çok sağduyu ortamında kimliğini gizleyen bütün ırkçılar, internet sayesinde o kadar da yalnız olmadıklarını (her köyün bir iki delisi vardır) başka köylerdeki delilerin varlığını görerek cesaretlendiler, Amerika'dan Avrupa'ya en karanlık fikirler internet sayesinde konsolide oldu.

Şöyle düşünün: Eskiden Harput Kırathanesinde takılan kömürcü Hüseyin, kahvede "Abi dünyayı insan kılığına girmiş kertenkeleler yönetiyor," dese, buna çok çok güler, ısrar ederse Hüseyin'e bir çay ısmarlar, fikirlerini anlatıp oyalarken, gizlice aradığımız psikiyatri acilden gelecek ambulansı beklerdik. Ama internetle, bizim kömürcü Hüseyin, fikirlerini youtube'tan, facebook'tan paylaşmaya başladı, şehrin diğer semtlerinde başka Hü-

seyin'ler olduğunu gördü ve hep beraber birleşip bizim kahvenin karşısına başka kahve açtılar, artık hep beraber orada takılıyorlar ve hiç alay edilmeden, "yeter lan sapıttın iyice," diye uyarılmadan yirmi dört saat dünyamızı insan kılığındaki kertenkelelerin yönettiğini birbirlerine anlatıyorlar.

İnternette önce her olayı komplo teorilerine, illüminatı'ye, masonlara bağlayan, dünyanın düz olduğunu ileri süren, aşların bir komplo olduğuna inanan insanlar içine girdikleri her sağduyu ortamında rencide edilirler, mahallenin alay konusu olurlar çok çok kendilerine benzer iki üç kişi bulup kendi aralarında kaynatırlardı. Ama şimdi her geçen gün daha da acayip bir fikrin varlığını ve bu fikrin etrafında birleşen milyonları görüyoruz. Tarihin karanlıklarına gömdüğümüzü zannettiğimiz komplo teorileri, kan iftiralari falan birer birer tekrar ortaya çıkıyor.

Peki neden şimdi, hele hele bir salgın sırasında dünyanın yarısı evine kapanmışken bu sefer her şeyin daha iyiye gidebileceğini düşünüyorum? Totem yapıyorum. Çünkü şimdiye kadar hep her şey daha iyiye gidecek gibi geldi ama kötüye gitti. Bundan hareketle, şimdi yavaş yavaş geleceğe dair umutlarımız tükenmeye yüz tutmuşken, kısacası hiç beklemiyorken birdenbire her şey iyiye gidebilir. Ama çok da şey etmeyin yine. Şey edince yine olmuyor çünkü, belki bu totemi hep beraber yaparsak bir şeyler olabilir.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Esen yel üzerine kuruludur dünya"
Ömer Hayyam

"DEDE'YE SAHİP ÇIKALIM"

Dur bakalım, belki de etrafa saçtığı şakır şukur ışıklarla göz kamaştıran, "sekizmilyon" adet yeni "bilge"ye sahip oluruz. Pırıl pırıl parıldarlar. Orada burada... Belli olmaz. Ola da bilir. Olacak sanki. Öyle görünüyor. "Altmışbeş yaş üstü"nü diyorum. (sekiz milyon sayıları) Yasak bittiğinde... Olmaz değil. Bütün mistik geleneklerde, (antik çağdan Hindistan'a, Çin'e, oradan keşiflere, sufilere) toplumdan uzaklaşıp bir ormana, mağaraya, bir dağ başına çekilmeyle başarılı olmuş bu işler... Hep. O şekil olmuş. Bilge'liğe giden yol. Binlerce yıl...

(hiç insan minsan görmeden bir odaya kapanıp tefekkür ediyorsun) Ki o bile "kırk gün" Bizim geleneğimizde; "Halvet"di adı. "Erbain çıkartmak" Deniyordu. Bitirmeye de. (erbain: "kırk" yani--eski dilde/ Arapça--) Bu başlarına gelen; neredeyse aralıksız, üstüste çifte erbain oluyor ki... (O da şimdilik-- değme baba yiğidin harcı değil--) Altmışbeş yaş üstünün. (an itibarı ile yetmiş gün) Allamenin en, en önde gideni olmaları an meselesi. O derece şiddetli tecrit'le. (en azından yarısı olsa; hadi dörttebiri olsun; iki milyon bilge az mı--) Sakın sona erdirmeyin. Sakın. Çıkmasınlar. Çok güzel olacak. Çok çok güzel... Ki o kadar olur. (belki sadece yaşlı olanları değil, genç olup da yaşlı gösterenleri falan da içeri almak lazım--düşünün bunu, yetkililer--kırıksık ciltli olanlar, sarkık gerdan, ayaklarını sürte sürte yavaş, kamburumsu yürüyenler--o da çünkü aynı; erken çökmüşlük görüntüsü; bağımsızlık sistemi güçsüzlüğü göstergesi sayılabilir--görüntü olarak hoş değil hem de risk grubu--) Amerika'ya da buradan seslenmek istiyorum. (bir faydam olsun) Salgında beyazlara oranla zenciler çok çok daha fazla ölüyor. Bizden örnek alın. Onları korumak için evlere hapsedin. Sadece beyazlar gezibilsin sokaklarda. Zenci çıkarsa üçbinlira karşılığı bir meblağ ödesin. Beyaz gezerse bedava olsun. Yaşığı ardarda uzatın. İlerde; bulaşma, ölüm rakamları iyice düşse dahi zencileri bırakmayın. (ne lüzumu var) Herkes çıksın, onları salmayın. Onların iyiliği için. (onların "iyilik"i--"iyilik" önemli--"iyilik"den kaçılmaz,"iyilik" in fazlası göz çıkartmaz--) (haftada bir gün, o da tamamen beyazsız bir günde, bomboş sokaklarda sırf zenci gezebilir--zenci zenciye--"zencilere müjde geldi" "boş meydanların keyfini çıkardılar" şeklinde haberleştirilebilir--size bağlı--)

Ralph Waldo Emerson 1803-1882

(bölümü bitirirken; altmışbeş yaş üstüyle ilgili kararları her duyduğumda tv'de falan; o çok ünlü videoda "dedeye sahip çıkalım" diyen o kadının çılgın kahkahası... fonda)

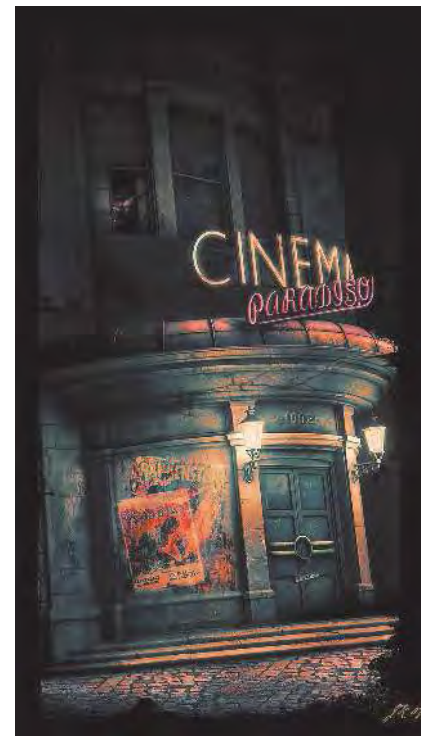
Herneyse, başka mevzuya (ne derece "başka" olabilirse artık) geçiyorum. Herşey açılıyor ya; her yer. Henüz sinemalardan bir haber yok. Hiç olmazsa filmler de seyircisiz oynansın. Bari. Bence olur. Boş salonlarda, kendi kendine oynayıp duran filmler. Sinemaları kilitli, sessiz, karanlık, perdesi boş bir şehirde olduğunu bilmekten daha iyi. Kötü, biraz ürkütücü bir his. (ikinci dünya savaşında, bombardımanlar altında

Ömer Hayyam 1048-1131

dahi açıldı sinemalar--dünyanın her yerinde--Kendi kendine oynasın dursun. Kendi adıma; ben kendimi daha iyi hissedirim. Bilirsem. Ona benzer bir rüya görmüştüm. Yurt dışındayken. Uzak bir tepemsi, insansız arazide akşam karanlığında (yağmur da çiseliyordu) tek tük, aralıklı koca koca koyu gri binalara girip çıkıyordum. İçerisi meğersem sinemaymış. Bomboş salonlarda, perdede filmler kendi kendilerine oynayıp duruyordu. Oradan çıkıp diğer binaya giriyordum, o da aynı. Sadece bomboş, (soğuk da) sinemalardan oluşmuş bir ıssız kasaba. (filmlerin hepsi siyah beyaz) Tek bir insan yok. Bir insan evladı. Hiçbir yerde. Gişeler, fuayeler boş. Karanlık. Islak

sokaklar... Hayatın kendisi yok olmuş, sadece filmler var. Bana kalsa, olmaz şey değil o. Kabul edebilirim. "Hayat"

diye bir şey olmasa yani; sadece filmler kalsa bir müddet daha idare edebilirim gibi geliyor. Sırf filmlerle. (kafası kopartılmış bir hamam böceğinin dokuz gün daha hayatta kalması gibi--öyleymiş--) (Ama tersi olsa. Beceremem, galiba; o var da, öbür diğeri bu sefer...) Sabah programında yorumcu; "eğer açılırsa en az bir on yıl daha asla gitmem sinemaya" diyordu. Biraz durdu, düşündü; "...Belki de yirmi..." diye ekledi, sonra. Şaka yapmıyordu. İlk açılacağı gün, epey erkenden gidip kapıda beklerim sanıyorum ben.

Herneyse, sonuna geldik. Yazıyı bir "alıntı" ile bitiriyorum: "Alıntılardan nefret ederim, bana ne bildiğini söyle."

Emerson

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu, yaşlı genç karışık günler diliyorum...

ÖZER AYDOĞAN

Öksüz Bırakılan Liste

Büyük emek verip çok güzel bir müzik listesi hazırladım kendime. Dandadadan, Direc-T, Pickpocket, Buz, Zardanadam...

Belki 10 yıl önce falan dinliyordum. Düşündüm ki nostalji olsun, hem çalışırken de sıkılmam, motive eder beni. 96 şarkıdan oluşan bu listeyi hazırlamak saatlerimi aldı. İnce eleyip sık dokudum ve tek tek buldum her birini. Dinlerken büyük keyif aldığım bu listeyi arkadaşlarımla da paylaşmak istedim çünkü çok güveniyordum. 5 kişiye gönderdim fakat ne olumlu ne de olumsuz dönüş alamadım. Kabul ediyorum ben bu listeyi övgü almak ya da beğeni toplamak için hazırladım ama bu tepkisizlik biraz fazlaydı. En azından teşekkür edilebilir ya da desteklenebilir diye düşünüp hırslandım.

Önce listenin adını güncelledim ve içerisindeki şarkıları belli bir düzene göre sıraladım. Sonra arkadaşlarıma mesaj atıp "Listede birtakım değişiklikler yapıldı, keyifli dinlemeler" şeklinde bir mesaj attım. Bir sabah uyandığımda Kral Tv Vj'ine dönüşmüştüm. Dışarıdan bakıldığında "Alt tarafı bir liste" gibi görünse de benim için artık çok fazla şey ifade ediyordu. Bir mücadeleydi bu. Gereken önemin verilmesini istiyordum. Sabah işe oturmadan önce arkadaşlarıma yazıyor ve umarım beğenmişsinizdir diyerek yoklamalar yapıyordum. Gün içerisinde aklıma gelen diğer grupları da ekleyip aslında benden hiçbir şekilde bilgi talep etmeyen duyarsız insanlara tekrar tekrar bilgi veriyordum.

Cevap alamadıkça daha da sinirleniyor ve karşı tarafın müzikten anlamadığına inandırıyorlardı kendimi. Bu bağımlılığımı beni rahatsız etmiyor, tam aksine sıkı sıkı sarılıyordum. 96 şarkıdan oluşan 7 saat 16 dakikalık listemizi yorumlarınızı bekliyor tarzı bildirimler göndermeye başladım bir süre sonra. Delirmiştim artık. Nihayet bir arkadaşım "Güzel ağa ben beğendim eline sağlık" dedi. Günlerdir beklediğim övgüyü alınca şımardım. Geri dönüş yapan tek bir adam vardı elimde ve onu kaybetmek istemiyordum. Diğer dinleyiciler ile iletişimi kesip bu adama odaklandım. Onun isteklerini önemsiyordum artık. Abi varsa önerilerin hemen düzenleyelim diyordum. Yok sağol diyordu. Sosyal medya hesaplarına girip sevdiği tarzı öğrenmeye çalışıyor ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm şeyleri ekliyordum.

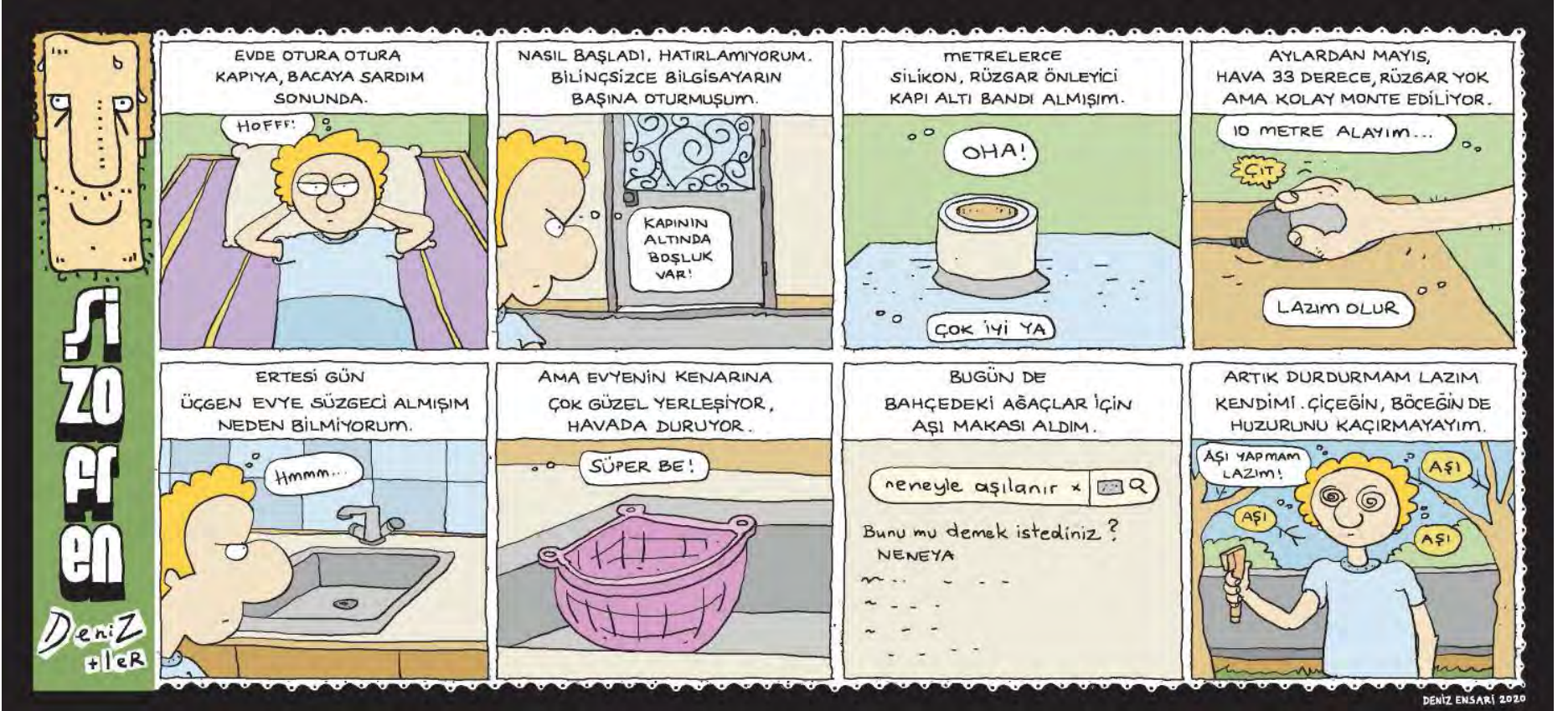
Geri dönüşleri çok tatmin etmese de ona mecburdum. Onu kaybettiğim an her şeyimi kaybetmiş olacaktım ve bu benim için büyük bir yıkım olurdu. "Sizlerin de desteği ile çığ gibi büyüyen listemiz 130 parçaya ulaştı" gibi gereksiz sunumlarım da oldu. Yaptığım işi fazla önemsiyordum. Elimden gelse listede yer alan gruplara tek tek ulaşip Instagram canlı yayında takipçilerim ile buluşturacaktım. Acı gerçek ile yüzleşmem ise uzun sürmedi. Mesajlarımdan sıkıldığını düşündüğüm arkadaşım "Abi ben dinlemedim attığın listeyi. Geçirtmek için yazdım öyle" dedi. Tek kelime dahi etmedim. Müzikten anlamayan biri daha, ne diyebilirdim ki? Kimsenin desteği olmadan başı dik bir şekilde buralara kadar gelen harika bir listem var sonuçta.

Spotify, pazardan çekilme kararı aldığı anda anlaşılacak bu listenin değeri. İşte o gün geldiğinde yalvaracaklar dinlemek için ama ulaşamayacaklar. Hugo'ya küfreden çocuk gibi varlığı bilinen fakat ispatlanamayan bir olaya dönüşecek. Listenin olduğunu kabul edenler ve etmeyenler olarak ikiye bölünecek bir nesil. Tolga Abi gibi ortaya çıkıp "Hayır öyle bir liste yok" diye inkar edicem. Bu benim mücadelem ve onların pişmanlığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Tribal ÇANKAYA CENGİZ ÜSTÜN

ORTAM

En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT

sonmezkarakurt@gmail.com

YANIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ELEMAN SENARYOSUNA İBRETLER ALMAK, MİLLETİN ASABINI BOZAN SENARİSTLERDEN OLMAMAK İÇİN TV'DEN ARALIKSIZ FİLM SEYRETTİĞİ GİBİ İBRET LİK YEMEKTEYİZ YARIŞMALARINA DA TAKILMAKTADIR

ORTAM KAYNANALAR VE GELİNLERİ YEMEK YARIŞMASINI GEYSU'YA RAPOR VERMEK ÜZERE İZLEMekteDİR

ASLA DENİZ MAHSULÜ YOK MENÜ-DE, ÜÇ TARAFLI DENİZ MEMLEKETTE

GEYSU İŞTEN DÖNÜNCÜ YARIŞANIN RAPORUNU ALIR

BUGÜN KAYSERİLİ GELİN NE YAPMIŞTI?

BEN DE İNAT OLSUN DİYE ÜÇ PAKET FAİRY ALDIM MARKETTEN

KAPYA BİBERLİ MANTAR SOSLU ANTRİKOT, EL AÇMASI BÖREK VE MAGNOLYA... TOKATLI KAYNANA İKİ VERDİ

ALELACELE OKUNAN İFTAR EZANINI MÜTEAKİP TOK KARNINA OKUNAN UZADI UZADIYA SELALAR BAŞLAR

GÖNÜL İSTERDİ MALTA ERİĞİ, KIRAZ OLSUN. AMMA ARTIK KUYUM ONLAR, GEYSU'NUN SEVDASI ÇAĞLA YALANIYLA İDARE EDECEK ARTIK

EYY FİLM TEKNOLOJİLERİ ADAMI SIRTINDAN ASMAYA Bİ ÇARE BULAMADINIZ MI HALA?

YOKSA İNSANIN CANI SIRTINDA GÖNDERMESİ Mİ?

HANGİ AÇIDAN ÇEKERSENİZ ÇEKİN OLMUYOR, SIRTAKİ KAYIŞ TEŞKİLATINI DAMARLARIMIZDA HİSSEDİYÖZ HAFİZ

AMÇOĞLU Bİ DE HANI OTEL ODASININ TAVANINDAKİ BÖLMİYİ KALDIRIP O GAYYA KUYUSUNA BİŞEYLER ZULALİYONUZ YA, BİZİM AKILIMIZ HEP ORADA KALIYO

RIEN N'EST

HİİÇ BİR ŞEY MUTLAK DEĞİL KESİN DEĞİL

HİÇ YAKIŞMAYAN SOZLER

DUBLAJLI FİLMDE ŞARKIYI DA TÜRKÇE SOYLEYEN DUBLAJCI, HİÇ Mİ UTANMADIN?

YA BU FİLMİN KAREOGRAFI SARAYDAKİ DANS SAHNESİNDEKİ BU ORTAÇAĞ FIGÜRLERİ GTÜNDEN ATARKENE HİÇ Mİ UTANMADI?

YETER ARTIK TOM HANKS'İ FELAN KILIKTAN KILIĞA SOKUP TİPİNİ DEĞİŞTİRME GAYRETİNİZ; ADAMIN TAKMA DIŞLARI, ZORAKI YANAK DOLDURMA ÇABALARI HER DAİM GÖZÜMÜZE BATIYO

ŞİMDİ FİLMİ TV'DEN İZLEDİĞİ İÇİN HIZLA GEÇEMEYECEĞİ SAHNELER:

DAYI BİZ SENİ DÜNYAYI KURTARASIN, AKSİYON YAPASIN DİYE İZLİYÖZ, NE DİYE AİLEMLE, İLGİ BEKLEYEN SİTEMKAR KARINLA MUHABBETİNİ GÖZÜMÜZE SOKUYON Kİ?

DÜNYAYI MI KURTARASIN, SENİN GÖNLÜNÜ MÜ HOŞ ETSİN YENGE?

HELE HELE ÇOCUĞUN ODAYA GİTTİĞİN, SEFKADINI JERK ETTİĞİN ŞU SAHNELER BİTMEK BİLMEZ Bİ ZULUM BİZİM İÇİN.

SANA SÖZ VERİYORUM GERİ DÖNÜCEM CEYMI

Bİ SON MARUZAT; SABAT, YORTU, NOEL, PASKALYA FİLAN AİLECEK YEMEKLERİNİZDE, SİRF DOĞAL SAHNE ÇEKECEM DİYE KURGULANAN SAHTE KARGAŞANIZ YORUYO BİZİ

İÇKİLİ, YABANCI Bİ MENÜ, EMPATİ YAPAMIYÖZ

